

*„Už zasvitla zase v tmách všedních dní
zář první, druhé, třetí, čtvrté, svíce adventní.
Teď snažme se péči o to jen mít,
jak cestu Pánu připravit.“*

/zpěvník Hosana I., 4 adventní svíce/

Obsah:

Zamyšlení	3
Kalendárium farnosti a střediska	4–5
Bohoslužby o Vánocích	6–7
Vzkazy	8–9
(Ne)obyčejní lidé naší farnosti	10–13
Co proběhlo ve farnosti	14–19
Okénko do střediska	20–22
Laskavý příběh	23
Máme se ještě rádi?	24
Měřím metr, no a co!	25
Zázraky všedních dnů	26
Senior klub	27
Letem světem	28–29
Anketa	30
Od ucha k uchu	31

Významné dny:

KARTY:

Aneta Brindzová	13. 9. 2009
Agáta Ryšavá	13. 9. 2009
Jacob Matthew Loomis	21. 9. 2009
Bára Vlková	4. 10. 2009
Matyáš David Kaňovský	10. 10. 2009
Šimon Horký	11. 10. 2009
Veronika Krupanská	11. 10. 2009
Kristýna Hájková	11. 10. 2009
Sára Kateřina Stehlíková	11. 10. 2009
Anna Mária Zekuciová	11. 10. 2009
Vojtěch Sýkora	8. 11. 2009
Matěj David	11. 1. 2010
Jakub Jiří Honec	11. 1. 2010
Vojtěch František Kočenda	11. 1. 2010
Tereza Novotná	18. 1. 2010
Anna Kašparová	8. 2. 2010
Eliška Božena Ludmila Rychlíková	8. 2. 2010
Julie Šuláková	8. 3. 2010
Adéla Vavříková	8. 3. 2010
Jan Stoklasa	8. 3. 2010

CIRKEVNÍ SŇATKY:

Ondřej Gotrýd – Jana Švestková	19. 9. 2009
Pavel Vondráček – Eva Kratochvílová	16. 11. 2009
Vladimír Putna – Dana Štouračová	17. 2. 2010

POHŘBY:

František Matoušek	
* 2. 7. 1921	+ 9. 11. 2009

Příspěvky pro další číslo časopisu podávejte prosím do uzávěrky 26. 2. 2010.

Návrhy a připomínky k časopisu odevzdávejte do schránky v kostele nebo na farní úřad pod značkou „ŽABOKUK“.

Název periodického tisku: Žabokuk. Periodicita vydávání: čtvrtletník. Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 17501.
Místo vydávání: vydává Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Pomocnice, Foerstrova 3088/2,
616 00 Brno-Žabovřesky, IČ: 265 212 70.

Texty: Jan Šlachta, Milena Alday Delgado, Lucie Kučerová, Petr Polanský jako členové redakční rady, příspěvovatelé z farnosti a střediska mládeže.

Grafická úprava a sazba: Markéta Nežerková.

Fotografie: fotografie „Akce farnosti“ – Petr Polanský, archiv středisko, farnici.

Tisk: tiskem.cz. Redakce si vyhrazuje právo na úpravu příspěvků.

Kontakty: farnost@brno.sdb.cz, stredisko@brno.sdb.cz, www.brno.sdb.cz, tel.: 541 213 110
NEPRODEJNÝ, k vyzvednutí v kostele a na vrátnici střediska mládeže.

Milí přátelé a farníci,

když budete otevírat a číst tento náš farní zpravodaj, budeme se již intenzivně připravovat na oslavu příchodu Pána Ježíše o Vánocích. Přesto se však chci společně s vámi ohlédnout zpět.

8. prosince v loňském roce jsme na Slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie zahájili rok, který nám připomínal 70. výročí příchodu Salesiánů Dona Boska k nám do Žabovřesk. Tehdejší brněnský biskup Josef Kupka požehnal naši oratoř. A letos k nám přijel současný biskup Vojtěch Cikrle, aby společně s námi poděkoval P. Bohu a Panně Marii Pomocnici za dílo, které vyrostlo zde v Žabovřeskách.

Připomínáme si také, že kostel, který u nás byl postaven za velkých obětí, byl vystavěn za přispění vás farníků i mnohých drobných dárců z mnoha krajů naší země. Vše začalo slibem salesiánů, kteří byli v době totality vězněni, že pokud se vrátí z vězení, postaví Panně Marii Pomocnici kostel. Se stavbou a celým dílem zde v Žabovřeskách je spojen život a práce našeho spolubratra, otce Petra Barana. Proto také naši farníci připravili knihu „Vzpomínání na dědečka“, jejíž vernisáž proběhla v sobotu 12. prosince.

Letošní rok je i jubilejní pro nás salesiány. V prosinci totiž slaví Salesiáni Dona Boska 150. výročí založení salesiánské kongregace. Tak jako tenkrát první salesiáni složili sliby Bohu do rukou sv. Jana Boska, i my jsme obnovili své sliby čistoty, chudoby a poslušnosti.

V červnu letošního roku Svätý otec Benedikt XVI. nám všem představil příklad chudého, horlivého kněze sv. Jana Marie Vianneye, arského faráře, od jehož smrti uplynulo 150 let. Proto je také letošní rok výzvou k modlitbám za posvěcení kněží. A když byl Svätý otec na pastorační návštěvě v naší zemi, povzbuzoval nás všechny těmito slovy: „... opřete o víru v Krista své rodinné, pracovní a školní plány, jakož i aktivity v každé oblasti společnosti. Ježíš nikdy své přátele neopustí. Ujišťuje o své pomoci, protože nic nelze konat bez něho, zároveň však vyžaduje, aby se každý osobně nasadil a šířil jeho univerzálního poselství lásky a pokoje“. (Brno-Tuřany, 27. září 2009).

Milí přátelé a farníci, my salesiáni vám všem přejeme a vyprošujeme, abyste prožívali Vánoce s velkou vnitřní radostí, která vychází z poznání, že Bůh přišel v Ježíši, aby každému nabídl svou milosrdnou lásku, která naplňuje každého člověka, který touží, aby byl milován.

připravil: otec Josef Daněk

POŽEHNANÉ A MILOSTIPLNÉ VÁNOČNÍ SVÁTKY, HOJNOST BOŽÍHO POŽEHNÁNÍ V NOVÉM ROCE
VÁM VŠEM PŘEJE KOMUNITA SALESIÁNŮ DONA BOSKA V ŽABOVŘESKÁCH.

PROSINEC

- 4. Mikuláš ve středisku – sál pod kostelem
- 5. Mikulášský fotbalový turnaj v Líšni pro nejmenší, od 19.00 h adventní bdění – večerní chvály a četba
- 6. Představení divadla Bedruňka – Nebeské starosti
- 8. Zakončení 70 let jubilea
- 12. Sobotní výlet
- 16. Vánoční tvoření
- 17. Předvánoční animátorské setkání
- 20. Vánoční akademie

LEDEN

- 16. Ples střediska
- 23. Ples farnosti
- 24. Představení divadla Happy theater – Kytice
- 28. Animátorská porada

ÚNOR

- 6.–7. Zabijačka
- 13.–14. Dětský karneval
- 20.–21. Duchovní obnova pro mládež
- 21. Představení divadla Bedruňka – Zajíček a vlk
- 25. Animátorská porada

BŘEZEN

- 1.–5. Jarní prázdniny rodin
- 20. Jarní burza
- 21. Představení divadla Bedruňka – Sekerková polévka
- 24. Jarní akademie hudební
- 25. Animátorská porada
- 31. Velikonoční tvoření

LEDEN

- 1. Slavnost Matky Boží – nedělní pořad bohoslužeb
- 5. KONCERT ZŠ JANA BABÁKA – 16.00 h – kostel
- 6. Slavnost Zjevení Páně – TŘÍ KRÁLŮ 7.00 h a 18.00 h – svěcení vody, křídly, kadidla
- 18.–25. Týden modliteb za jednotu křesťanů
– po celý týden má být na to pamatováno v přímlovách
- 22. Začátek novény k D. Boskovi – kostel
- 23. Ples farnosti – SÁL POD KOSTELEM
- 24. Svátek Františka Saleského – celodenní výstava NSO – kostel
- 30. Nadace přátel Dona Bosca
- 31. Slavnost sv. Jana Boska – nedělní pořad
– po večerní mši sv. setkání se členy salesiánské rodiny – farní sál

ÚNOR

- 4. Připomínka všech + salesiánů
- 17. Popeleční středa
- 20. Světový den nemocných – od 14.00 h – svátost smíření, v 15.00 h mše svatá
a společné udílení svátosti nemocných, v sále pod kostelem malé občerstvení

BŘEZEN

- 13. Duchovní obnova ASC – kostel
- 18. Komunitní den
- 27. Setkání mládeže s biskupem – katedrála Petrov
– duchovní obnova farnosti od 15.00 h

BOHOSLUŽBY O VÁNOCÍCH A NA NOVÝ ROK 2010

v kostele panny Marie Pomocnice v Brně–Žabovřeskách

ČTVRTEK 24.12. 2009 ŠTĚDRÝ DEN

- během dne je možnost si v kostele vyzvednout „Betlémské světlo“
- 15.45 h vánoční zpěv a koledy
- 16.00 h vigilie Slavnosti Narození Páně – bohoslužba pro rodiny; zpívají děti a schola
- 22.00 h půlnoční mše sv., zpívá chrámový sbor – PASTORELY:
Anonym: Kampak to spěcháte pastýřové
J. Kypta: Sláva na výsostech Bohu
F.X.Bixi: Pastores; J. Reading: Adeste fideles
Varhany: Jan Král; řídí Radko Fronc

PÁTEK 25.12. 2009 BOŽÍ HOD VÁNOČNÍ

- Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ
- 7.30 h mše sv. s lidovým zpěvem vánoční koledy
- 9.00 h slavnostní bohoslužba, zpívá chrámový sbor:
Anonym: Kampak to spěcháte pastýřové
J. Kypta: Sláva na výsostech Bohu
F. X. Briti Pastores; J. Reading: Adeste fideles
Varhany: Jan Král; řídí Radko Fronc
- 10.30 h mše sv. s lidovým zpěvem
- 15.00 h vánoční besídka u jesliček
- 18.00 h mše sv. s lidovým zpěvem
- 19.00 h Te Deum a svátostné požehnání

SOBOTA 26.12. 2009 SVÁTEK SVATÉHO ŠTĚPÁNA

- 7.30 h ranní mše sv.s lidovým zpěvem
- 9.00 h MŠE Z LIDOVÝCH KOLED
- 10.30 h mše sv. s lidovým zpěvem
- 18.00 h večerní mše sv.

NEDĚLE 27.12. 2009 SVÁTEK SVATÉ RODINY

- 7.30 h ranní mše sv. – vánoční koledy, požehnání a obnova manželských slibů
- 9.00 h mše sv. – vánoční koledy, požehnání a obnova manželských slibů
- 10.30 h mše sv. – vánoční koledy, požehnání a obnova manželských slibů
- 18.00 h večerní mše sv.

ČTVRTEK 31.12. 2009 SV. SILVESTRA

- 15.00 h soukromá adorace
- 16.00 h mše sv. na poděkování P. Bohu za uplynulý rok

2010

PÁTEK 1. 1. 2010 NOVÝ ROK

- Slavnost MATKY BOŽÍ PANNY MARIE
- mše sv.: 7.30 h, 9.00 h, 10.30 h, 18.00 h

STŘEDA 6. 1. 2010 SVÁTEK TŘÍ KRÁLŮ – ZJEVENÍ PÁNĚ

- 7.00 h ranní mše sv.
- 18.00 h mše sv. s lidovým zpěvem – při každé mši se žehná voda, křída a kadidlo

NEDĚLE 10. 1. 2010 KŘEST PÁNĚ

- mše sv.: 7.30 h, 9.00 h, 10.30 h, 18.00 h

<http://brno.sdb.cz/>

PODZIMNÍ BURZA

V prosinci letošního roku končí charitní sběry šatstva na 5. nástupišti Hlavního nádraží v Brně. Místo nich Diecézní charita Brno otevře 2. ledna 2010 tzv. Diecézní šatník na Bratislavské ulici 58. Farní charita Brno-Žabovřesky pořádá pravidelné jarní a podzimní burzy, aby získala část finančních prostředků potřebných na úhradu nákladů pro 5 adoptovaných dětí.

S pozdravem Mgr. Pavel Hruban

Burza farní charity Brno-Žabovřesky byla jednoho listopadového dopoledne v sále pod kostelem. Každý, kdo přišel si něco potřebného nebo pěkného odnesl. Výtěžek z burzy (3.000,- Kč) jsme použili na úhradu částky pro Prassana Kumar Mesu, indického bohoslovce, jednoho z adoptovaných dětí Farní charity farností Panny Marie Pomocnice v Žabovřeskách.

Milí burzovní pomocníci,
moc vám děkujeme za vaši pomoc při organizaci této i minulých jarních a podzimních burz. vím, že není vždy jednoduché obětovat páteční večer a celé sobotní dopoledne a proto DÍK za váš čas, práci a úsměv.

Za Farní charitu
Hana Hudcová

DÍKY VŠEM,

kdo se připojí k modlitbě za uzdravení kamaráda, který spadl ze skály (viz minulé číslo Žabokuku, rubrika „Zázraky všedních dnů“). Modlitby pomohly – už se zotavuje v lázních!

Markéta Nežerková

VOLBY DO PASTORAČNÍ RADY FARNOSTI V DUBNU 2010

V květnu 2006 vznikla v naší farnosti pastorační rada farnosti (dále jen PRF). Funkční období této vůbec první PRF je čtyřleté a příští rok je tedy pro nás rokem volebním. Jen pro informaci si nyní uděláme krátkou rekapitulaci:

- PRF tvoří v období od května 2006 až do dnešního dne 13 členů – je to otec **Josef Daněk**, který jí předsedá, otec **Vít Dlapka**, sestra **Míla Čermáková** a dále **Oldřich Buráň**, **Stanislav Caletka**, **Radko Franc**, **Hana Hudcová**, **Ladislav Kocian**, **Helena Komínková**, **Radek Komínek**, **Dagmar Plevová**, **Jan Šlachta** a **Petr Wajda**. Do svého odchodu ze Žabovřesk byla členkou PRF před sestrou **Mílou Čermákovou** nejprve sestra **Hana Koudelková** a poté sestra **Marie Tkadlecová**.
- Podle kodexu církevního práva PRF pomáhá v pastorační péči duchovnímu správci farnosti.
- Jednání PRF se konají pravidelně mimo prázdniny, a to každých cca 6 týdnů a k dnešnímu dni jich bylo již více než dvacet.
- PRF podpořila celou řadu aktivit, které provázejí život naší farnosti. Těmi nejviditelnějšími jsou např. vydávání **Žabokuku**, **Den farnosti**, služba akolytů i lektorů, charita, vzdělávání v otázkách víry, **Setkávání seniorů**.....

Nová, v pořadí již druhá PRF by tedy měla být jmenována opět na čtyři roky v květnu 2010. Tomuto jmenování musí předcházet volby volené části PRF, kterou představují čtyři členové. Volby se uskuteční **17.4. a 18.4. 2010** (sobota a neděle), a to vždy po každé mši svaté. Přípravu voleb bychom chtěli zahájit společným setkáním členů dnešní PRF s farníky a to v neděli **17. 1. 2010 od 16.30 hodin v sále pod kostelem**.

Vítáme a děkujeme v této souvislosti za náměty pro další činnost a aktivity PRF v letech 2010 až 2013.

V práci při otvírání nového areálu

K adventnímu rozhovoru jsem si tentokrát pozvala naši milou farnici Marii Ryšavou, kterou jistě znáte jako křepkou dirigentku nedělního sborečku. Zkrátka se dozvíte o tom, proč pracovat zrovna ve dvacátém patře, jestli nejlépe studovat na autolakýrnické a jak neporodit za pracovním stolem. A víte vy, co je to sokl?!

Jste čistokrevná Brňáčka?

Pocházím z Valašského Meziříčí, ale mám i část brněnské krve, babička pocházela z Lišně. Vysokou jsem šla studovat do Brna a místo na kolejích jsem bydlela u ní. Do Žabin jsem se po revoluci dostala koupí domu, kde jsem začala podnikat, a teď v něm bydlíme. Po tolika letech jsem tehdy zjistila, že náš „děda“ P. Baran, je salesián a buduje v Žabinách

kostel. Poté jsem se seznámila s Janou Šlachtovou a spolu jsme začaly vést sboreček, který vedu teď už 14 let.

Povězte nám něco o Vaší rodině?

Pocházím z věřící rodiny. Dědeček kostelníčil, babička prala kostelní prádlo, tatínek varhانيčil. Tudiž tatínka komunisti nenechali studovat. Nebylo to lehké ani pro nás, pro děti. Já jsem měla dobré známky, chtěla jsem jít studovat medicínu, udělala jsem přijímací zkoušky a vzali mě. Ale pak mi koncem srpna napsali, že prý došlo k pomýlení... Také si, to bylo ještě před Gorbačovem, pozvali mé rodiče a řekli jim, že u mě nepřichází v úvahu, abych studovala jakýkoliv humanitní obor a byla v kontaktu s lidmi. Tak jsem šla v září na jazykovku a za rok si udělala státnice z němčiny a ruštiny. Po roce si tatínka znovu zavolali a nabídli mu pro mě tři obory: stavárnu, strojárnu a matematiku! Měla jsem už tehdy kamarádky ze stavárny, tak jsem se rozhodla to zkusit. Když jsem se v prvéku ptala, co je to sokl, tak dostávali všichni záchvaty smíchu, a myslím, že jsem studiu přišla na kloub až tak kolem promoce... Všichni tři sourozenci máme vysokou školu, což byla pro tatínka, který nemohl vystudovat, a tak si aspoň udělal dvě střední školy, ohromná satisfakce.

Jaké bylo Vaše dětství?

Celá moje rodina byla velmi muzikální. Tatínek hrál na varhany, klavír, klarinet, harmoniku a na buben, hrával v kapele i v kostele, sestra hraje na klavír, bratr na

housle, já od 14 let na varhany a na klavír, kytaru, flétnu a violoncello. K varhanám jsem se dostala od účinkování ve škole, pan varhaník si mě tehdy všimnul, když hledal záskok. Všichni jsme často společně muzicírovali, tatínek třeba po večerech sednul ke klavíru a hodinu hrál. Nebo na Štědrý den jsme všichni spolu hráli, rodiče se nám moc věnovali. Nebyli jsme nijak zámožná rodina, maminka byla v domácnosti, pamatuji si, že někdy nebylo ani na máslo.

Jak jste prožívali adventní a vánoční dobu?

Před Mikulášem jsme za okno dávali dopis Ježíškovi. V adventu nás rodiče vedli k sebezáporu, na Štědrý den jsme se postili, tatínek zdobil stromeček a maminka pak smažila filé, protože moji rodiče, oba intelektuálové, nechtěli zabíjet kapra. Před večerí jsme si přečetli z Bible o narození Páně a společně se pomodlili za zemřelé a za celý svět. Po večerí jsme hráli snad všechny koledy a pak najednou tatínek zmizel, ozval se zvoneček a šli jsme ke stromečku. Dnes ve své rodině vlastně dodržuji stejný sled.

Jak Vás rodiče vedli k víře?

Výchova k víře se tehdy odehrávala jediné v rodině. Chodila jsem teprve do první nebo do druhé třídy, když mě ředitel školy nechal za trest klečet, protože jsem se přihlásila do náboženství. Ale žádné trauma jsem z toho neměla, rodiče mi vysvětlili, že trpím pro Pána. Na druhé straně bylo zase výhodou, že se tehdy věřící rodiny hodně družily, měli jsme výbornou scholu, takže už od dětství jsme byli obklopeni kvalitními kamarády. Pak na vysoké škole v Brně jsem potkala i dědečka, P. Petra Barana. Jezdili jsme s ním jako spolčo na duchovní cvičení někde na chalupu, kde jsme pomohli vyplet zahradu nebo třeba něco shrabat.

Dodnes si pamatuji na jeho působivé exercicie na téma „marnotratný syn“. A on ve vlaku obklopen mládeží, se zkušeností politického vězně a v hlubokém socialismu nechtěl, abychom mu říkali „otče Petře“, takže nám řekl, že budeme dělat, že jsme jeho vnuci – tehdy mu bylo něco přes padesát – a ať mu říkáme „dědo“, a tak vznikla jeho přezdívká.

Podnikáte v nezvyklém oboru autolaků. Jak jste se k tomu dostala?

Po revoluci jsem si založila tlumočnickou a překladatelskou živnost. Přišla i nabídka překládání pro Rakušany, jednalo se o automobilové odvětví, dovoz ojetých aut

i náhradních dílů, tehdy byl trh zoufale nenasycený. Nakonec jsme společně založili firmu Autofit, ve které se nyní specializujeme na prodej autolaků. Konkurence je velká, ale o zákazníky se staráme, a ovládáme teď přes 10 % trhu v ČR. Postavili jsme nyní dokonce i školicí středisko a spoluvytváříme i učební obor autolakýrník, vyvíjeme výukové materiály. Třeba taková koloristika – věda o používání a tvorbě barev, je ohromně zajímavá, ostatně i barvy na autech podléhají módním trendům.

Je obtížné podnikat s čistým štítem?

Často dostávám otázku, jak být zároveň křesťanem a podnikatelem. Skláním se před Božím požehnáním a v první řadě se snažím si za každých okolností udržet čisté svědomí a být slušný člověk. Potom se pokusím nastavit si ve svém oboru vysokou laťku a té se snažit dosáhnout. Myslím si, že ne všichni podnikatelé jsou sběrači peněz a vykořisťovatelé. Jde mi i o to, aby ve firmě vládly dobré mezilidské vztahy, základní kádr lidí mám už 14 let a je pro mě velkou motivací poskytovat zaměstnancům i jejich rodinám dobré a kvalitní pracovní zázemí.

Cítíte dnes v krizi v podnikání?

Je to dobrodružné, ale jsem zvyklá problémy řešit. V automobilovém průmyslu došlo k poklesu výroby, cítíme to i v našem oboru autoopravárenství, ale věřím, že to ustojíme. Teď jsme dostavěli nový firemní areál, školíme, budeme pořádát i rekvalifikační kurzy, a tak máme i další možnosti do budoucna.

Podporují vás manžel a děti?

Bez manžela, bez jeho podpory a souhlasu, bych nemohla dělat nic, kdyby byl žárlivý na moji práci, tak bych nic z toho, co dělám, dělat nemohla. Věřím, že manžela mám vymodleného. Svého muže jsem poznala přes inzerát v Katolických novinách a máme spolu tři děti. Dvě holky – Pavlu a Petru, mezi kterými je jenom rok, a pak, když už mi bylo čtyřicet, se nám narodil ještě syn Marek. Jejich výchovu se snažím řešit s radostí. Chci zase vést děti k hudbě, podporovat je v jejich koníčcích, věnujeme se jim oba s manželem, jak je to jen možné. Volný čas se snažíme trávit spolu, jsme doma, máme zahradu a děti mají králíka a morče. Večer se společně modlíme a také se snažíme si s dětmi povídat o tom, co je zajímavé.

Jak jde skloubit náročné zaměstnání a rodinu?

Ikdyž je proměna prvním místě rodina, myslím si, že je pro ženu důležitá určitá míra sebe-realizace. V tomto směru považuji za výbornou třeba nabídku půlúvazků pro ženy. Když se mi narodila druhá dcera, měla jsem kolébku v kanceláři. A u Marka jsem se po čtyřech dnech v porodnici vrátila do kanceláře dopsat smlouvu, na které jsem dělala, když se porod

rozbíhal. Bylo by také dobré, kdyby, podle vzoru Německa, došlo k legalizaci zaměstnání hospodyně v domácnosti. Jsem hodně vytížená, takže rozlišuji mezi tím, co je důležité, a co ne. Chci vědět, jaké mají děti známky a co prožívají, ale úklid, žehlení, praní a někdy i vaření či pečení ráda svěřím druhým. V péči o domácnost a nejmladšího syna se tedy opírám o pomocníky a také mi jezdí pomáhat babička.

Jak jste se dostala k vedení nedělního sborečku?

Od 14 let jsem dirigovala scholu, celý život pracuji s dětmi, beru to jako svůj osobní příspěvek k šíření víry. Chtěla bych jim předat čistou víru v radostném duchu, o to mi jde i ve sborečku, aby na prvním místě nebylo jenom zpívání, ale aby to fungovalo už i jako první nabídka spolča pro děti, které si tak můžou najít první věřící kamarády.

Co vás posiluje ve víře?

Mám ve velké úctě Pannu Marii a občas cítím její zřetelnou pomoc, např. při nástupu do prvního zaměstnání v budově Cheposu jsem brala jako její „pozdrav“, že jsem dostala prestižní místo zrovna ve dvanáctém patře, což je počet hvězd, které má P. Maria okolo hlavy. Také je mi velmi blízký salesiánský duch, ukazovat děckám radostný život, protože věřím, že Pán Bůh chce, abychom byli šťastní.

*Děkuji za rozhovor
Milena Alday Delgado*

dovolená v létě s dětmi

Fotbal

V sobotu 28. listopadu se pět borců z naší oratoře zúčastnilo fotbalového turnaje v líšeňském středisku. Družstvo s názvem Vyšší Princip ve složení: Martin Chroust, Jan Vlasák, David Mareček, Patrik Schwarz a Daniel Koutník prošlo turnajem bez jediné porážky a odneslo si domů Zlatý věnec jako hlavní cenu turnaje.

Nejlépším střelcem turnaje se stal Martin Chroust se 14ti góly. Turnaj byl velmi dobře zorganizován a už nyní se těšíme na další ročník.

tým Vyšší Princip

Adventní věnce

V sobotu 28. listopadu jsme tvořili adventní věnce.
Organizátorům díky!

Tradiční setkání hudebníků Cecilka 2009 – letos 22. listopadu

Svatá Cecílie (200–230) je mučednice a svatá katolické i pravoslavné církve, patronka duchovní hudby, muzikantů, varhaníků, zpěváků, básníků, řemeslníků zhotovujících hudební nástroje a slepců. Její atributy jsou růže, hudební nástroje (varhany, housle).

Čučické manévry

aneb občas musí vzplát oheň, aby se mohl uhasit malý, nenápadný

V pátek 6. 11. se asi dvacet nadšenců ze středoškolských kroužků naší farnosti a oratoře chystalo na trošku pracovní víkend s příznačným názvem Čučické manévry. Sraz byl v 19 hodin. Já a Marek Zukal jsme vyjeli již o dvě hodiny dříve, abychom složili náklad, který tvořil nejrůznější pracovní nástroje, a abychom trochu zatopili v kamech, neboť už byla poměrně zima.

Vše se podařilo a podle plánu kolem osmé hodiny večerní přijeli ostatní účastníci. Večer jsme si zahráli úvodní hry, následovala působivá modlitba a ještě před spaním se vedoucí domluvili, že v noci trochu přiloží do kamen, aby nevyhasla. Ráno jsme se vzbudili do krásně vyhřátých míst-

ností, kluci již začínali mít trošičku vyhřátější kamna než ostatní.

Po snídani jsme si rozdělili práci, já jsem dostal na starost údržbu domu, naštipat dříví, donést uhlíky, přikládat do kamen apod. Bohužel mám už takovou vlastnost – snažím se vždy překonat, abych byl pochválen. Tak jsem také topil, jako bych měl udržet v pokojích minimální teplotu 30 stupňů Celsia.

Vyhříval jsem a vyhříval, až kolem poledne, kdy si ostatní, kteří pracovali na dvoře a vzadu v sadě, dávali svačinu, jsem ucítil kouř. Šel jsem nejdříve do kuchyně, ale tam nic podezřelého nebylo. Pokračoval jsem tedy v prohlídce domu ve do společenské místnosti a místnosti za ní, kde měli pokoj kluci. Už když jsem přicházel nahoru, vzduch začínal být těžší, štiplavější, a bylo méně vidět. Otevřel jsem dveře a vstoupil do společenské místnosti. Byl jsem jak v Jiříkově vidění. Ze zavřených dveří pánského pokoje se valil hustý dým.

Hořela tam molitanová matrace, která se vznítila od přehřátých kamen. V pokoji bylo černo, nedýchatelné a hustě zadýmeno. Najednou mi během vteřiny naskakovaly různé myšlenky: Uhasím to? Nezdá se mi to? Je to skutečnost? Co teď? Atd. Vzápětí jsem dostal rozum a běžel zavolat ostatní. „Hoří!“ zvolal jsem, když jsem vbíhal do sadu. „Cože? Kde?“ zeptala se nevěřící jedna z vedoucích Milada.

„U kluků!“ hbitě s křikem odpovídám. Děcka ještě v domnění, že se jedná o hru, nebyly aktivní, kdežto vedoucí, hlavně otec Pavel, pochopili, že tento program nebyl v plánu, a běželi již oheň hasit. Nejdříve panika, záhy vytočil kolega Marek „112“ a nahlásil požár. Netrvalo dlouho, asi dvě minuty, a s posledními plamínky, které jsme zdárně hasili, rozezněla se místní siréna. To byly teprve manévry. Třicet hasičů, čtyři požární auta – to vše působilo až komicky vzhledem k uhašenému požáru. Otec Pavel, který měl již s hašením zkušenosti, přijal požárníky, řekl jim, co

se stalo, sepsal s nimi protokol. Hasiči odjeli, my jsme se sešli, abychom se dozvěděli, co a jak se stalo a dohodli se na dalším pracovním postupu. Do večera jsme stihli uklidit, zahrát si pěknou hru, připravit si scénky k liturgii a užili jsme si ještě spoustu legrace. Ráno jsme podle plánu v sedm vstali a o půl deváté jsme měli již uklizenou faru a připravovali jsme se v našem kostele na mši.

Myslím si, že tento víkend byl velmi plodný pro všechny zúčastněné, nezapomenutelný okamžik, který bychom si ovšem neradi zopakovali. Jaké z toho plyne ponaučení? Musíme být někdy opravdu zodpovědní, i když se nám to zdá třeba „přitažené“ za vlasy.

text: Josef Přehnal

Dobrovolně ?!

Přemýšlím, o čem dnes psát, a rozhoduji se nakonec pro jednu z oblastí střediska, která sice nemá pevné místo (sekci), ale přesto proniká do všech. Jsou to naši animátoři, kteří ve středisku dobrovolně pomáhají. Vlastně je celkem logické, že mě napadá jako první psát o nich, mám je totiž na starosti a v poslední době jich mám plnou hlavu. A nejen jich, ale i všeho, co s dobrovolnictvím nějakým způsobem souvisí. Vracím se tedy o kousek dozadu, je příjemný říjnový den...

Vyřázím na kurz, který v Praze pro koordinátory dobrovolníků pořádá Národní dobrovolnické centrum Hestia. Z účastnického gender poměru 18:2 si odvozuji první poznatek, a to, že koordinátor dobrovolníků by měla být žena. Uklidňuje mne, že alespoň něco tedy splňuji. Zato můj kolega z líšeňského střediska propadá lehké depresi a nahlas zvažuje změnu pohlaví. Jsme tu jediní dva zástupci salesiánských středisek, zbytek tvoří pracovníci nejrůznějších neziskových organizací. Podpírám si bradu, neboť hrozí, že moje dolní čelist začne samým údivem nekontrolovatelně poklesávat dolů. S překvapením totiž zjišťuji, že můj přehled o tom, jakým způsobem se dá v naší republice pomáhat druhým, byl až dosud značně omezený. A pokorně přiznávám, že v něm byl i kus jakési křesťanské pýchy – my křesťané jsme přece ti, kteří nejvíce slouží, kteří dokážou nezištně pomáhat druhým... Tedy, věděla jsem, že nejsme jediní, ale překvapilo mě, kolik nejrůznějších organizací se v práci pro druhé angažuje, byť třeba naše přesvědčení nesdílí.

Možná se cítím i trochu zahanbena. Myslím si totiž, že žijeme-li opravdu své křesťanství, není pro službu druhým zapotřebí žádné zvláštní přemáhání, vždyť žitá víra sama touží sdílet se s druhými a být zde pro ně. Když ale poslouchám nároky, které některé (nekřesťanské) organizace mají na své dobrovolníky (hodně často také nevěřící), musím říci klobouk dolů. V některých případech je zapotřebí skutečné odhodlání, vytrvalost a silná motivace k tomu, aby člověk mohl zadarmo dělat něco, co možná mnoho lidí kolem ani nepochopí a co nemusí být doceněno ani ze strany těch, jimž se dobrovolník snaží pomoci. Obdivuji toto odhodlání jít takto proti proudu jen na základě vlastního vnitřního kompasu a ještě jednou smekám. Stále se máme co učit.

Když na otázku, jakým způsobem sháníme dobrovolníky, odpovídáme „nijak, nám chodí sami“, vysloužíme si závistivé pohledy ostatních koordinátorek a koordinátora. Mnoho těchto organizací se totiž potýká s jejich nedostatkem a spoustu energie musí vkládat do propagace. Asi to souvisí i s výše uvedenými nároky, především ale s jednou věcí, která naše střediska výrazně odlišuje – většinu animátorů si totiž sami vychováváme. Mnoho z těch, kteří nám nyní pomáhají, jsou dřívější účastníci nejrůznějších programů střediska. Známe je a víme, co můžeme očekávat a která činnost jim nejvíce

„sedne“. Nemusíme je posílat pro výpisy z trestních rejstříků a podobné záležitosti (což je bohužel někde téměř nutné) a co více, dáváme jim tak možnost dalšího osobního růstu. Snad právě toto mě na salesiánském výchovném systému uchvacuje nejvíce. Někdy je skoro snadnější udělat všechno po svém a s pomocí vlastních sil, ale věřím, že právě tato věnovaná důvěra, trpělivost i pomocná ruka nabídnutá v případě potřeby, může mladého člověka posunout více než nejrůznější výchovné či vzdělávací programy.

S prohlášeními typu: „máme jich tolik, že se nám nedaří je sečíst, ale bude to něco kolem 70ti“ tedy mezi ostatními rozhodně vyčníváme, přesto se ale leccemus můžeme přiučit. Pro mnoho organizací jsou, jak už bylo řečeno, dobrovolníci vzácnost, ale o to pečlivěji mají zpracovanou metodiku a systém práce s nimi. Shodujeme se, že k našim střediskům prostě animátoři odjakživa patřili a celé to tak nějak spontánně a živelně funguje samo, nicméně určitý systém určitě může efektivitu zvýšit a může zvýšit i šanci koordinátora vyhnout se depresi či utonutí v tomto spontánním živlu. Zmíněné prohlášení ohledně počtu našich dobrovolníků se ukazuje jako poměrně pravdivé, neboť sčítání mi trvá téměř dva měsíce. Nicméně zejména díky urputnému úsilí posledních dnů a díky tomu, že už ustalo období pro mě nekontrolovatelného přílivu, odlivu a přesunu animátorů, které je spojeno se začátkem školního roku, dospěla jsem k orientačnímu číslu 65. Myslím tím ovšem animátory, kteří s námi aktivně pravidelně spolupracují, mimo ně je tady mnoho dalších, kteří s námi nejsou v tak úzkém kontaktu, ale v případě potřeby rádi přiloží ruku k dílu, a také mnoho těch, kteří jsou ve středisku zaměstnaní, ale v rámci svého volného času nezřídka navíc pomáhají jako dobrovolníci.

Možná se ptáte, kde je možné takového živého nefalšovaného animátora potkat. Odpověď je jednoduchá: kromě Klubu maminek (zatím) jsou všude. V oratoři na hřišti, za barem či v posilovně, jako vedoucí i pomocníci v nejrůznějších kroužcích, akcích i na táborech. Všichni mladí duchem a většina i tělem, každý jiný a každý originální, přinášející něco svého. Co by bylo naše středisko bez animátorů! Nejde jen o ten nezastupitelný kus práce, který odvádějí, ale i o prvek dobrovolnosti, který do střediska vnášejí. Je to svědectví o tom, že pro nás není jedinou hodnotou konzum a pohodlí, že ne vše kolem nás se musí řídit zákonem něco za něco. Svědectví, které vyvolává otázky a dává prostor k diskuzi, ať už s lidmi zvenčí či dětmi, které často zajímá, kolik takový animátor bere. A mohu říci, že odpovědí: „nic, dělám to zadarmo“ nutíte k přemýšlení i ty nejproblemovější případy.

„A proč to teda děláš?“ Otázka jistě hodná zamyšlení, kterou není od věci si čas od času položit. Pokládáme ji i našim milým animátorům, a to při příležitosti prvního víkendu animátorského kurzu SVAŘÁK (pro nezasevěné: jedná se o Salesiánský Vzdělávací Animátorský Řádný Kurz), který realizujeme ve spolupráci s líšeňským střediskem. Každý víkend (z celkově 8 během 2 let) je věnován nějakému tématu, které může našim animátorům pomoci v jejich práci i v životě obecně, tento samotnému dobrovolnictví. Odpověď na otázku vlastní motivace si pochopitelně musí zodpovědět každý sám, ale bavíme se o ní společně

a zamýšlíme se i nad souvisejícími body. Dotýkáme se věcí těžších, krizí v naší dobrovolné službě, ale i toho, co nám tato služba dává a co nám pomáhá těžkosti překonávat. Ze Žabiňáků i Líšňáků se vytvořila dobrá parta, jsou nadšení a téma je zajímavé, takže si víkend užíváme i my organizátoři. Jedna z těch chvil, kdy je dostatečnou odměnou už dobrý pocit z akce a z toho, že se věci daří. I když, jak se sobě vlastním humorem prohlásoval při podobných příležitostech jistý salesián, „na pocity nedej“. Něco na tom bude, přinejmenším to, že nám vždy bude chybět dostatečný nadhled, abychom byli schopni sami zhodnotit „výsledky“ v celé šíři.

Jen Bůh ví. Naše služba druhým je nutně zahalena tajemstvím. Může se stát, že vše dokonale vychází, všichni kolem nás chválí – a třeba je to dar, který nás má motivovat, pomoci nám odložit naše strachy, obavy z vlastní neschopnosti, naučit nás důvěře v to, že s Ním můžeme zvládnout i to, na co by naše vlastní síly nikdy nestačily. Může se také stát, že naše snaha bude nepochopena, věci, do kterých jsme vložili tolik úsilí, budou v troskách, a vše se ještě obrátí proti nám – a třeba je to dar, jedna z velkých milostí našeho života, za kterou budeme jednou se slzami vděčnosti děkovat, škola pokory, odpoutanosti i vědomí, že jsme jen nástroj, ale výsledky jsou Jeho věci (a my je vidět nepotřebujeme). Co my víme?

Víra je radost a radost a dar je i to, že zde můžeme být pro druhé, každý tam, kam nás Bůh povolal. Při pomyšlení na středisko i těch 70 let, po které už salesiáni v Brně působí, cítím velikou vděčnost za toto dobré dílo i za všechny, kteří na něm mají svůj podíl. Pochopitelně tím myslím salesiány, zaměstnance i dobrovolníky, kteří zde působili a působí, ale nejen je. Vždyť stejně tak na něm má podíl i okolí, které tuto službu umožňuje a podporuje, rodiče, kteří nechají své děti pomáhat, ačkoliv to třeba znamená, že jejich ratolesti občas odbudou nějaké domácí povinnosti.

Mají na něm podíl všichni, kteří je podporují svou modlitbou, všichni, kdo obětují svou bolest, často bezmoc i utrpení. Snad právě to jsou věci, které toto všechno ve skutečnosti drží nad vodou, a nikoliv naše snahy, plánování, znalosti a zkušenosti. Co my víme? Napadá mě, že Bůh vlastně tak trochu používá salesiánský výchovný styl když nás takto nechává spolupracovat na svém díle. Přeji tedy nám všem odvahu přijímat nabídky k této spolupráci i hlubokou radost z podílu, který na ní smíme mít.

Myslím, že už jsem se rozepsala až příliš a je na čase dnešní povídání uzavřít. Ale přece... Dívám se na předchozí vzletné řádky a jakožto osoba náležitě pracovně deformovaná neodolám, abych je poněkud racionálně neuzemnila. Tedy: Milí přátelé, budete-li mít někdy pocit, že by se tato vaše vzájemná spolupráce mohla odehrávat i ve střediskových prostorách, vězte, že jste zváni a vítáni. Protože animátorů není nikdy dost...

*Za salesiánské středisko
Klára Maliňáková*

Opora

V sadu vyrůstal stromek. Protože byl ještě slabý, přivázel ho zahradník k silnému jasanovému kůlu, aby ho vedl a pomáhal mu růst rovně. Když vítr vábil stromy k tanci, potřásal stromek stále bohatší korunou a začal se pohupovat. Křičel na kůl: „Prosím tě, pusť mě! Nedrž mě tak! Podívej, všechny stromy se nechají větrem laskat. Jenom já mám stát, ani se nehnout!“ „Zlomil by ses,“ nedal se přemluvit kůl. „Nebo by ses ohnul a rostl bys křivě.“ „Jsi starý a závistivý, nech mě na pokoji!“ Mladý stromek se ze všech sil snažil vymanit, ale starý kůl odolal a zatvrdil se ještě víc. Jednoho letního večera přišla bouřka s hromy a blesky a přinesla s sebou vichřici. Všude kolem padaly kroupy. Prudký vítr mával stromkem ze strany na stranu, ohýbal mu korunu až k zemi, jako by ho chtěl vytrhnout z kořenů. „To je můj konec,“ pomyslel si stromek. „Vydrž, chlapče,“ volal na něj starý kůl a sebral všechny síly svého šlachovitého těla, aby bouři odolal.

Byl to dlouhý, tvrdý, vyčerpávající boj. Ale stromek byl nakonec zachráněn. Zato kůl nevydržel, zlomil se. Zůstaly z něj dva ubohé pahýly. Stromek pochopil, co se stalo, a rozplakal se: „Neopouštěj mě! Potřebuju tě,“ volal. Ale nikdo neodpovídal. Kousek kůlu zůstal připevněný na kmeni mladého stromku jako v posledním objetí. Dodnes se lidé diví, když se jim za větrného dne zdá, jako by se mladý strom něžně houpal v náručí kusu starého dřeva.

Za dávných dob v jednom divokém kraji dopravovali lidé staré a nemocné členy rodiny vysoko do hor, aby tam v opuštění zemřeli. Jednoho dne nesl do hor svého starého otce mladý muž. Opřel ho o skálu a chtěl odejít. Otec v tu chvíli otevřel oči a požádal ho: „Odneseš mě výš.“ „Proč?“ „Protože právě tady jsem nechal svého otce. Chtěl bych umřít někde jinde.“ Mladík pochopil, co ho čeká za třicet let. Naložil si otce zase na záda a odnesl ho zpátky domů.

Převzato z knihy: Živá voda pro duši

autor: Bruno Ferrero

připravil: Jan Šlachta

Střet potřeb

Když se David konečně zvedne a odchází z kanceláře, je pozdě a stmívá se. Nese si hromadu papírů, aby mohl večer dokončit práci. Na parkovišti ho čeká nemilé překvapení – někdo mu narazil do auta a promáčkl mu zadní nárazník. Cesta domů se vleče, protože prší a silnice jsou přeplněné. Po příjezdu k domu zakopne o skateboard, upustí svoje papíry na mokrou trávu, s klením je sbírá a jednou rukou hledá klíč od dveří. Zuzana je mezitím v kuchyni a snaží se včas připravit tři druhy zeleniny a ne moc kvalitní kotlety. Kuchyní se line zápach spáleného pudinku, tři děti se hlučně a plačtivě hašteří matce u nohou. Napadá nás otázka: Jaký večer čeká tuto rodinu?

Tato dvojice prožívá střet potřeb. U obou se během dne nahromadila velká potřeba klidu a ticha, péče a ocenění, odpočinku a osvěžení. Jenže nic z toho není na pořadu dne! Celý večer se pravděpodobně budou dohadovat, kdo měl horší den. Při hledání východiska z této situace se budou muset zamyslet. Možná by si mohli naplánovat dovolenou, jednou za čtrnáct dní si opatřit hlídání a vyjít si spolu ven. Možná by Zuzana měla jít do práce a David by mohl být víc s dětmi. V nejbližší době však potřebují první pomoc. Vtip je v malých změnách, aby každý z nich začal trochu dávat a přijímat. Postupně tak získají energii. On jí pomůže uklidit kuchyni. Ona mu po jídle namasíruje záda. Nejdříve si však musí promluvit o tom, co potřebují. ...Dříve, než začnete jednat, zeptejte se. Nemá smysl objímat rozčileného partnera – bude se rozčilovat ještě víc, protože potřebuje prostor. Když je partner smutný a osamělý, nepomůžete mu, když vezmete děti do parku – bude si připadat ještě víc odstrčený. Zeptejte se ho, jak mu je a co potřebuje. I vy mu řekněte, co potřebujete. Vždy se najde způsob, jak dospět k řešení.

Pro některé lidi je neuvěřitelně obtížné požádat o to, co chtějí. Přiznáním, že něco potřebujeme či chceme, dáváme najevo svou zranitelnost a riskujeme odmítnutí. Při vyslovení své prosby či žádosti zvolte prostá slova, mírný a příjemný tón a vhodnou dobu. „Byl bys tak hodný a ...prosím?“ Vyslechněte odpověď a buďte připraveni vyjednávat o tom, kdy, co, kdo jak a kde: „Ráda bych nějakou dobu pobyla u sestry. Byl bys ochoten dohlédnout na domácnost, když bych za ní odjela?“ „Ano, ale mohlo by to být o prázdninách? To by se mi hodilo líp.“ A tak dále...

Přijměte to, co dostanete. Je zvláštní, že i toto dělá některým lidem potíže. Někdo například při masáži přemýšlí o jiných věcech a ani si nevšimne příjemných tělesných pocitů. Jiný sní jídlo a ani neví, co jedl. Další spěchá domů po večeru stráveném mimo domov s pocitem, že si takové volno nezasloužil. Někdo dokonce vyslechne poklonu nebo povzbuzení a nevěří v jejich pravdivost. Přijímejte pozornosti ochotně a zdvořile.

Převzato z knihy: Deset tajemství lásky Steve Biddulph

autor: Shaaron Biddulph

připravil: Jan Šlachta

Ahoj děti,

V předvánočním čísle se budeme věnovat – jak jinak – Vánocům.

Na této stránce najdete několik obrázků. Některé z nich patří do vánočního příběhu, který popisuje události kolem narození a dětství Ježíše Krista, a jiné ne. Poznáte ty správné? Dokážete je seřadit podle toho, jak události šly? Kdo hádanku vyřeší, může se těšit na dárky.

A jestli si nejste jistí, pomůckou vám mohou být texty o událostech z evangelia. Přečtěte si je klidně s rodiči u evangelisty Lukáše v 1. a 2. kapitole a u evangelisty Matouše ve 2. kapitole. Opravdoví bibličtí znalci pak mohou ještě hádat, z kterých příběhů pocházejí nevánoční ilustrace.

Obrázky ztaženy ze stránek www.timdvadva.net.
připravila: Lucie Kučerová

Duchovní obnova trochu jinak

Když jsem si balila věci do nemocnice, kde mě čekala drobnější operace, ani jsem netušila, jaká to bude velká zkušenost. Celou záležitost jsem brala jako nutné zlo, samozřejmě jsem se trochu bála a chtěla to mít co nejrychleji za sebou. Jediné, na co jsem se těšila, byla vidina, že si konečně odpočinu a vyspím se (kdo má malé děti jako já, to jistě pochopí).

Každý, kdo byl někdy v nemocnici, ví, že tam čas plyne hrozně pomalu, pacienti žijí od vizity ke svačině a od svačiny k návštěvě a tak pořád dokola. I já jsem se vyzbrojila proti nudě – pobrala jsem doma několik knížek, vesměs knihy, které jsem už delší dobu měla od někoho vypůjčené a ne a ne se k nim dostat. S množstvím knížek jsem to ale nepřeháněla, protože jsem si byla jistá, že za tři čtyři dny zase ladně odkráčím k domovu.

Moje představa o rychlosti zotavování se brzy ukázala jako velmi naivní, takže když jsem se třetí den plížila po chodbě v mírném předklonu, a obávala se situace, kdy bych musela zakašlat nebo se jen zasmát, vzdala jsem se radši všech svých dalších představ o nejbližší budoucnosti. Ale to ještě nebylo všechno.

Už delší dobu jsem si stěžovala, že se nemohu dostat na duchovní obnovu, a prosila Boha, aby mi dopřál akci, kde bych mohla duchovně načerpat nové síly. Asi jsem prosila tak dlouho a vytrvale, až se Hospodin slitoval a rozhodl se dopřát mi to, oč jsem ho prosila. Pochopitelně po svém, takže mně k těm pěti dnům v nemocnici ještě přidal několik navíc: místo vytažení stehů nečekaná komplikace, nová hospitalizace a další operace s vyhlídkou na další postupné uzdravování. A měla jsem to, po čem jsem tak dlouho volala. Když jsem toužila po několikadenní samotě a klidu, představovala jsem si idylu na horách, a ani ve snu by mě nenapadlo, že by se to mohlo naplnit tímto způsobem.

A v těch dnech Bůh promluvil tak jasně, že to muselo dojít i mně: „Beze mě nezmůžete nic.“ A opravdu – můžu mít skvělé plány, co všechno udělám, co stihnu vyřídit – a stačí drobná komplikace a všechno je jinak. Naštěstí tato situace byla jen přechodná, ale i tak jsem se hodlala raději poučit dříve, než bude pozdě. Celou touto „duchovní obnovou“ mě provázely případné knihy: Životopis sv. Jana Boska, kniha o Matce Tereze, jejím usilovném snažení, lásce k chudým a trpícím a dlouhé temné noci, a nakonec Životopis italské matky a lékařky Gianny Brennetové Mollové, která obětovala svůj život, aby zachránila život svého dítěte.

Co nepřišlo z literatury, o to se postaral sám Život – takže jsem vyslechla pár příběhů pacientek, se kterými jsem se v nemocnici postupně setkávala, jejich boj s těžkou nemocí, ale i útržky z normálního života. Ve světle těchto pádných Božích argumentů jsem nemohla nevidět, jak často považuji ty nejdůležitější věci za samozřejmost, a naopak – jak příliš často se zneklidňuji tím, co za to nestojí. Bůh, který to všechno zosnoval, mi dopřál dost času na odpočinek i zamyšlení a zase jednou mě přesvědčil, že se zajímá o to, co prožívám a každou výzvu – jako i tu moji prosbu o duchovní obnovu – bere vážně.

(autorka si přála zůstat v anonymitě)

O čem spolu mluví senioři?

Kdyby se takto někdo zeptal v kolektivu, jmenovali by dotázaní, a možná nejen ti mladí, zaprvé nemoci, zadruhé vnoučata a zatřetí slevy. Nebo možná zatřetí krásu starých časů a špatnost dnešního světa. Ze Setkávání seniorů žabovřeské farnosti by takový respondent byl překvapen. Bolavá kolena a cukrovka tam jsou možná přítomny, ale kdesi hluboko v balíku zkušeností, zážitků a vzpomínek, který si starší lidé neviditelně nosí pořád s sebou. Nahlas tam mluví o tom, jak prožívají setkání s Bohem, vyprávějí o svých zážitcích, diskutují, sdílejí se, modlí se. A také se smějí. Na listopadovém setkání vyprávěli přítomní o tom, jak prožili návštěvu Svatého otce Benedikta XVI. Většina těch, kteří přišli, sledovala návštěvu papeže v televizi. Někteří po celé tři dny jeho pobytu v ČR. Část ale osobně v onu neděli časně vstala a s desetitisíci dalších poutníků se vydala na letiště. Jedna z účastnic Setkávání seniorů řekla, že před odjezdem váhala. Když se však ptala vrstevníků, zda jedou oni, slyšela samé zamítavé odpovědi. „Řekla jsem si, kdo tam bude?!“ popsala. S manželem proto v den brněnské mše vstala, před půl šestou ráno byla v tramvaji a za tři čtvrtě hodiny na letištní trávě.

Senioři na listopadovém setkávání zmínili papežův laskavý úsměv, otevřenou náruč, klid a přitom energii, s níž se ve svých 82 letech pohybuje, jeho prostotu, zdvořilost i noblesu. „Jak odjížděl, lidé mávali a volali Benedetto. To mi i slzičky tekly,“ popsala jedna z poutnic.

Vzpomínalo se také na obrátku papežova letadla, kterou udělal nad letištěm s mávajícím poutníky těsně po vzletu, na moravský rozměr mše, na nesení darů i čtení přímlov, které patrioty dojalo. Stejně jako na živý proud poutníků barevný jejich čepicemi, batohy, dekami i vlajkami.

Všem seniorům, kteří by o podobné setkávání a rozmlouvání měli zájem, účastníci vzkazují, ať přijdou. Budou srdečně vítáni, další schůzky jsou naplánované na **26. ledna, 23. února, 23. března, 27. dubna, 25. května, 22. června, 26. října, 30. listopadu a 14. prosince**. Bez ostychu mohou přijít i lidé ryze prakticky založení, kterým popis vlastních prožitků a duchovních obzorů jaksí nejde. Protože i o praktických tématech je řeč, tentokrát to byla chřipka. A jak tedy zní odborná rada jak na chřipku moderátorky setkávání Heleny Komínkové? V první řadě se jí nebát. Pak si udržovat veselou mysl, kloktat obyčejnou slanou vodu, pít citronádu, dost odpočívat a také spát. A když nemoc přece přijde, zalézt do postele a přečkat ji. Veselé Vánoce, a ať vás nenakazí.

text: Lucie Kučerová

Slavnost Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu – společně s našim biskupem Vojtěchem

*To co pro čechy je praotec Čech a hora Říp
to je pro salesiány v Brně otec Lepařík.
Když na prahu Brna se před 70 lety zastavil jeho oř
on uviděl ve snu oratoř.*

*Pak chvíli hledal místo hezký,
až objevil Žabovřesky.
Přicházeli další bratři
pustili se do díla jak se patří.*

*Ráno vždy společně se pomodlili
sám Bůh jim žehnal a když docházely síly,
pak pracovali ještě více
pod ochranou Matky Pomocnice.*

*Ruku zde k dílu přiložili všichni lidé dobří
a brzo tu stál kostel s oratoří.
Mladí chlapci zaplnili lavice i hřiště
všichni jsou v napětí, co zahrají si příště.*

*Však v životě nic a nikdy není jistý,
sám zloduch na nás poslal komunisty.
Co nestavěli přesto boří
i kostelík v žabovřeskách brzy na prach shoří.*

*V naději, že jednou zase bude líp
učinili bratři velký slib:
vrátí-li se někdy zpátky,
postaví kostel Boží Matky.*

*Trvalo to 40 let sice,
pak ale přišla revoluce.
A „děda“ vězeňských pout zbaven,
pokládá zde brzy základní kámen.*

*Dnes mladé tu znovu všechny vítá
salesiánská komunita.
A tak chceme vám dnes poděkovat, milí saloši,
že jste pro nás otci, bratry, taky kámoši.*

*Není to žádná velká novina,
že všichni dohromady jsme jedna farní rodina.
snad Bůh dá nám prožít klidná léta.
Ať život v této komunitě s požehnáním vzkvétá.*

Jan Šlachta

Anketa – co si přejí naši farníci k Vánocím

Milada, 50 let

„K Vánocím bych si přála novou koupelnu. Nebo světový mír. Kdyby byl ten, koupelnu oželím.“

Michael, 22 let

„Přál bych si karavan poháněný elektromotorem dobíjeným solárním panelem.“

Stanislav, 55 let

„Přál bych si, aby z politiky odešli všichni lidé, kteří tam jsou pro svůj vlastní prospěch.“

Pavla, 26 let

„Přála bych si stavební pozemek, nejlépe rozloha 1000 metrů čtverečních, orientovaný na jih, uliční šíře v ideálním případě 25 metrů.“

Vojtěch, 15 let

„Přeju si trenky. Nebo si lze přát opravdu cokoli? Tak to bych se chtěl umět teleportovat.“

Dušan, 37 let

„Hokejové kalhoty, mám dotlučené kyčle. Taký hodné děti, ale vím, že i Ježíšek má své možnosti omezené.“

Radko, 76 let

„Varhany – se skromností by mě stačily dvoumanuální.“

Vojta, 7 let

„Knížku a DVD o zvířatech, zvláště o dinosaurech a šavlozubích.“

Václav, 81 let

„Novou hlavu, nohy nebo alespoň helikoptéru. Taký moci ještě sloužit při oltáři.“

Jírka, 8 let

„Auto na dálkové ovládání.“

Májka, 40 let

„lásku a pokoj mezi všemi a zvláště v naší komunitě.“

„Proč ses mě nezeptal miláčku, co bych chtěla pod stromeček?“

„Nezeptal jsem se proto, že tolik peněz nemám!“

Učitelka se ptá: „Čím chceš být, Zdendo?“
„Lékařem.“ „Ale vždyť ty se bojíš injekcí.“
„Bojím, ale až budu doktor, pak budu na bezpečnější straně jehly.“

Při hodině dějepisu se učitel ptá: „Kdo nařídil vraždu sv. Václava? No, Bol... Bol...
Žák: „Prosím, bolševici.“

„Které domácí zvíře je nejužitečnější?“
„Prosím, slepice.“
„A proč?“
„Dá se sníst již před vylihnutím.“

Povídá pacient v čekárně: „Zdá se mi, že si náš pan doktor myslí, že čas zhojí všechny rány.“

„Jean, běž zalít trávník.“
„Ale pane, vždyť prší.“
„Nevadí, vezmi si deštník.“

Potkají se dva šneci a jeden povídá: „Prosím tě, kde máš ulitu?“
„Ále, odešel jsem z domova.“

„Haló, volám ohledně toho hlídacího psa, kterého jste nám prodal, jak to máme zařídit, aby nás pustil domu?“

Policista za pouhý den zastaví to samé auto a povídá: „Pane, já Vám dnes už počtvrté říkám, že Vám kape chladič!“ A muž mu odpoví: „A já Vám počtvrté říkám, že jsem kropící vůz!!!“

Táhne blázen za sebou zubní kartáček. Potká ho psychiatr a ptá se ho: „Nemyslíte si, že za sebou vodíte psa?!“
„Ne, to je přece zubní kartáček.“
Za rohem pošeptá zubnímu kartáčku: „To jsme ho zase napálili, co Fifinko!!!“

Pepíček si hraje s kyblíčkem na písečku a najednou kyblíček vysype, otočí a načurá do něho. V tom jeho děda sedící opodál na lavičce zařve: „Pepíčku, nepij to, to je moč!“
Pepíček se ale otočí a říká: „Moč nebo málo, štějně to vypiju.“

Pán přijde k psychiatrovi a ten mu povídá: „Pokud Vám mám pomoci, tak mi musíte vyprávět Váš příběh od začátku.“
„Tak dobře, na začátku jsem stvořil nebe a zemi...“

Jsou dva hadi a jeden povídá druhému: „Ty, Franto, jsme my jedovatí hadi?“
„Ne, proč?“
„Uf, to se mi ulevilo, protože já jsem se před chvilkou kousl do jazyka.“

Jde opilý zajíc po lese, až sebou sekne a spí. Vidí ho liška a má na něj chuť. Jenže i medvěd ho vidí a taky ho chce sníst. Proto se o něho poperou. Ráno se zajíc probudí a vidí, že tam je kus medvědí tlapy, tam kus liščího ocasu, tam zase kus medvědí kůže a tak si říká: „Nesmím moc pít, protože potom jsem moc agresivní!“

*Srovnejte pahorky, zasypte jámy,
sám Bůh se rozhodl bydlet tu s námi.*

*Učiňte pokání, napřimte cestu,
od srdce k srdci, od města k městu.*

*Senem a slámou vystrojen sál,
v jesličkách leží tu všech králů král.
Dechem ho zahřívá volek a osel,
pastýře budí však sám boží posel:
„Vstávejte, nespěte, zpívejte Gloria!“*

*V Betlémě ve chlévě Josef a Maria,
synáčka svého bedlivě střeží,
komu se nelení, sám už tam běží.*

*Pojďte i vy, velcí či malí,
vzdáti svůj hold pravému králi!
S láskou a pokorou přichází k nám,
s ním nikdo na světě není už sám .*

Jan Šlachta

Požehnané vánoční svátky a plno sil a naděje do nového roku Vám přeje redakční rada.

/MARKĚTA, PETR, HONZA, JANA, MILENA, LUCKA/